

Олег Горенко

СТЕПАНУ ВІДНЯНСЬКОМУ

(З нагоди славного ювілею засновника «Батьків-засновників...»)

Степан — це грецькою «вінок»!
Тож, безумовно, є природним
Шалений попит у жінок
На цінний досвід міжнародний.

Для того, щоб вінок носити
Потрібна гарна голова.
Хоч, зрозуміло, справжню ситість
Не відшукаєш у словах.

Степан крокує по канату
З минулого у майбуття
І на плечах «ума палату»
Несе над прірвою життя.

Як істині усі артисти
Він і глядач, і режисер.
Тому й нема коли присісти
Під куполом високих сфер.

Всім він потрібен, кожний тисне,
Усі плетуть міцний аркан.
А він очами хитро блисне
І ... омине новий капкан.

Життя із ним — як на вулкані.
Тож і у люті холоди
Погрітись може при Степані
Той, хто душею молодий.

За парубоцьким динамізмом
Він Одисей і флібустьєр!
Та із усім авантюризмом
Він все одно — британський сер.

Наш світ Шекспір назвав театром:
Кругом суфлери і лаштунки.
Жива історія — це шоу.
І не найкращого гатунку.

Якби Грушевський став Грошевським,
Набудував би він осель
Над тихим озером Женевським.
І нащо був би той Брюссель.

Хто «Україну у Європі»
Не встиг завчасно збудувати,
Той на «Європу в Україні»
Повинен гроші готувати.

Рівненсько підстрижем газони.
Париж — в Алчевськ! Стокгольм —
в Полтаву!
Як лусне «лінія Керзона»,
То й заживемо всі на славу!

Але Керзон був справжнім лордом.
Тож нам потрібно наплодити
Побільше українських лордів,
Щоб у Європі справжній жити.

Віднянський Відня вітром віє.
Він той, хто завжди править бал.
Він слово європейське сіє...
Й не забуває про підвал.

Підвал коньячного заводу —
То щире серце Закарпаття.
Там вічна молодість і врода,
А люди всі — як справжні браття.

Дух «Закарпатського» — соборний!
Зберуться всі навколо нього.
Він і самотнього пригорне,
І з ротою крокує в ногу.

Степан! Ти дух, що рве до бою!
Ти — революція в собі!
Як пощастило нам з Тобою
У нашій спільній боротьбі

За європейські ідеали
І за слов'янську єдність хвацьку,
І за смачне угорське сало,
І за духм'яний «Закарпатський»!